

Галина Гаврищук

Спадок

Частина перша

Птаха

*Можливо, ми займаємось дурнею
Коли щось пишемо, сумлінням піддавшись...
Не думка, — запитання!
Воно летить у ввись.
І наміри благії, чи знати, що ти Є
Та можеш розказати про все, що не твоє...*

*Передаємо слово, —
Це птаха, а не я із вічного летіла....
Як в сітях полягла.
Чия вона? Від кого? Чи легко на душі?
Навіщо каламутить наш спокій в самоті?*

*Їй треба серце наше!
Щоб тишу загубити...
Тоді не та це птаха, яку хочу любити...*

Нема нічого нового під Сонцем

*«...Що було, — те і буде,
Що робилось, те і буде робитися.
І нема нічого нового під Сонцем...»*

Евклезіаст.

... І все повторюється — історія, кризи, ситуації у відносинах людських. Все б нічого, але навіщо ж терпіння наше випробовувати, коли повторюється лихо? І до коли? Допоки ми не усвідомимо цю схему та не оволодіємо знаннями, яких бракує щоб вийти з того *зачарованого* кола. Якщо будова тіла й духу досконала, то і всі події в нашому житті мають правдиву основу... Ми самі можемо докопатись до причин та наслідків нашої ролі. Як прицілимось, так і влучимо...

* * *

— Подивись на себе зверху.

— Навіщо? Хто ти?

— Подивись як ти сидиш, що робиш і як виглядаєш.

— Яке тобі діло того що я роблю? Хто ти?

— Твоя свідомість.

— Моя.....? Мені гаплик...

— Висновок безглуздий.

— Тоді це твоє..., хм.

— Не моє, це розум.

— Хіба ці поняття різні?

— Розум знаходиться в твоїй голові. А я тут, зверху. Мозок — це ідеальний природний комп'ютер, який зв'язаний зі мною нейронними імпульсами та перекладає тобі ту інформацію, яку отримує від мене. Але, по-своєму, в залежності від його можливостей.

— Оп! Це як? Процесор може бути слабший або сильніший, натренований?

— В примітивному розумінні щось таке... Гм, не може бути, щоб ти на стільки «тупила»...

— Я тебе зараз відправлю кудись... Чого тобі треба? Розлютити мене чи налякати? Я ж не чую ніякого голосу! Чиї це думки? Коли я стала телепатом? Чи з'їхала з глузду?... Боже мій, Боже!

— Клас! Мене давно так не смішили... Аж розряд пішов! До слова — негативний.

— Чорний в тебе гумор... Мною трусить.

— Так ти змінила полюс з цікавості на страх.

— Мама!.. Тихо, тихо. Ще разок... Хто ти і з чого ти складаєшся? Я спокійна, спокійна...

— Я твоя свідомість. Ти мене створила. Всі емоції, думки, мрії, не виказані образи і докори, всі книги які ти читала, всі спостереження та почуття, любов і туга, радість та біль, цікавість і страхи,

кожна твоя дія, хвала, брехня та правда, бажання та невдоволення, зло і добро... Всі слова, які злетіли з твоїх вуст, що ранили чи підтримували інших. Все тут, в мені. Як і натхнення та бажання пізнання. Це ти мене викликала на розмову, ти ризикнула і вийшла на контакт... Тобі набридло відчувати біль, розчарування і миритися із незнанням причин.

— А, це такий новий спосіб відчуття досвіду!

— Це не я сказала, а розум. Він все намагається ускладнити. Я розмовляю простими словами та поняттями, о бразами та спогадами про помилки чи досягнення. Наразі він керує тобою замість мене і намагається втримати владу. Старайся...

— ... Е-гей, де ти? Я хочу ще поговорити!

— Він мене прогнав...

* * *

Фізичне тіло і душа утворюють таку саму ж пару, як розум та свідомість. Душа як енергетична невидима клітина Бога тримає в тонусі наше фізичне тіло — передає йому енергію, інформацію, попередження, повідомляє причини хвороби, але ми її не завжди розуміємо. Її також можна назвати інтуїцією, голосом серця... Вона говорить емоціями та почуттями, а люди аналізують її розумом, який має іншу, *допоміжну* функцію...

Розум належить явному тілу. Він мислить, аналізує, запам'ятовує, контролює всі функції організму та отримує імпульси від свідомості, яка знаходиться поза межами людського тіла. Його справа — перекласти відчуття на мову слова, творчості, зв'язати всі деталі для того, щоб *розпізнати* істину. Але по факту на сьогодні він отримав над людиною повну владу. Виконує програму, яка блокує душу і свідомість та *відмовляється* добровільно співпрацювати з основними нашими провідниками. Наш розум геніальний, кмітливий і є скарбом для людини, але не єдиним складником загальних духовних можливостей. Якби зібрати всі цінності до купи, то людина перетворилася б на земного бога, для якого нема нічого неможливого...

Свідомість кожної людини — це складова загально-людської свідомості. І саме вона відображається на фізичному плані буття кожної країни та планети в цілому. Тіло і дух (те, чим людина дихає) завжди в гармонії. І говорити, що життя «не таке як хочеться», — означає що «не такий я». Адже *щохвилини* наша думка створює новий баланс у ментальній сфері Землі... Тому людство єдине.

Зробити кращим життя означає зцілити себе повністю — тіло і душу, перетворити розум з господаря (поверхневі судження) на помічника

свідомості. Відновити функції нашого живого багатогранного тіла. Ми можемо скористатися підказками та інформацією ментального поля Землі. Тільки трішечки заглибитися в себе...

Думки літають в просторі, виходять із землі, води, вогню. Творець у них і в нас самих. Ніяке питання не залишається без відповіді. Проблема наша не така й велика, — піймати відповідь та усвідомити. Навчитись бачити та чути, відчувати та мислити *по-своєму*, — не так, як прийнято кимось.

Ще є одна пара понять — яке питання, такого рівня відповідь. Назвемо носія інформації, яку шукаємо, енергетичною сутністю чи провідником. Людина сьогоднішнього рівня розвитку не має доступу до п'ятого, шостого та сьомого вимірів, де до знань можна торкнутись напряду. Тому подружимося з тими, хто її передає нам по запити.

Не живі речі складаються з тої самої енергії, що і людина. Відмінність тільки в тому, що на них немає блоку, виставленого розумом. Запитувати можна навіть через дерево, яке переводить інформацію до нас без перешкод. І просити розум не втручатись у процес відчуття... Він послухається, *не може суперечити нашим бажанням*.

Для освоєння нових навичок зчитування інформації для початку бажано подружитись з ручкою та папірцем. Бо після любого запитання йде

миттєва відповідь. Та, от халепа, — швидкість її звучання на фізичному плані завелика для тих, хто починає вивчати букви. Слова можливо пригальмувати чуть, щоб записати, а потім усвідомити. Не знаю, як у кого буде... Але коли записувала я, то фрази наче *чекали*, допоки не з'явиться попереднє слово на листочку.

І ще один важливий момент — писати те, що йде потрібно не свідомо, без розумового аналізу. Це буде потім, а під час фіксування потоку слів треба писати всі «дурниці» (як буде здаватись) і вже їх розкручувати далі. Коли пізніше розбирала відповідь, то кілька разів писала «не розумію чому, як, навіщо, що це таке, простіше, ще простіше і т. д.». Перший клас, одним словом...

Схиляюсь до думки, що у кожного є своя особиста програма прийому відповідей із космосу чи мікрокосмосу (із себе тобто). Як на мене — для цього потрібен особливий стан. Намагались стати трохи пригальмованим, змученим і розчарованим, *відпустити радість і біль* та (хай пробачать мене адепти) мати капельку скептицизму — не зациклюватись як перед боєм. Результат не повинен вирішувати вашу долю... Чи якимось так — буде що буде чи навпаки... Або сприйняти експеримент з гумором, без страху і поклоніння. Бо ми тут головні, все інше нам у *поміч*.

Якщо хто боїться, то в цьому є сенс. Це тіло

повідомляє, що людина не готова. Тисячоліттями можливості людей блокувалися, навіювалися думки про неміч та непорушність правил, про страх пізнання та небезпеку бути іншими, ніж сіра бездумна маса...

Людину просто необхідно було приспати, бо її збірний потенціал з усіх паралельних світів та часів рівняється силі планети. А коли об'єднати людство в єдине тіло, то і говорити годі. Що і казати про таємницю справжнього походження...

Приховати те знання можливо було тільки у випадку *позбавлення людей навичок спілкування з своєю свідомістю*, небесним батьком чи матір'ю, або іншими посланцями... Причому, до дуже мудрих та гордих собою (свого роду вчителів стада, які вважали себе відокремленими та більш пахучими, аніж пропаші) інформація доходила у *спотвореному розумовим аналізом* вигляді. Розум сприймав не думку провідника, а паразита (чи нечистої суті), котрий підключився до нього і видавав свої ідеї за «голос бога», ще більше вганяючи людство у прірву своїми порадами та відповідями.

Існують енергії високої та низької частоти. Високочастотна — енергія Творця. Низькочастотною енергією харчуються свого роду вірусні присоски, які видимі в четвертому вимірі. Хоча, деяких паразитів вдавалось навіть

фотографувати чутливим об'єктивом... Найжахливіші — ті, котрих видно над аурою людини в районі голови... Саме вони утворюють блок між нашим розумом та свідомістю, навіюють програми поведінки, котрі спонукають виробляти для них їжу. Для нас вони чужинці...

Хотіло б ся коротше та простіше описати з ким ми можемо контактувати. Але не приємної ноти не уникнути. І в мене було розчарування, коли я тільки-но вникала в цю тему. Два роки тому в моєму житті почались деякі випробування. Саме тоді я почала писати. Коли зараз оглядаюсь назад, то бачу — ніщо інше б не заставило мене взяти ручку у ручку. Я була розчарована... Шукала відповідь: «За що?». І мабуть, небесам стало мене жаль — зненацька я відчула баритон на фоні хору. Але злякатись не встигла, бо мене *огорнуло спокоєм*. І безмежний простір сяючого біло-салатового кольору, який неначе був моєю справжньою домівкою. По відчуттях — нема ні осуду, ні жалю, тільки тиха радість та любов... А ще якась незвична рівність... Ніби нема ні головного, ні неважливого... Єдине все, з матерії одної. Як у тілі нашому клітина, з якої складається все... А на землі — лиш мить, що пролітає немов вітер. Лиш нею я жила...

Наша думка про себе за звичай трохи вища, ніж реальність — один полюс. Другий — занижена

по недооцінці. Хвала тому, хто потрапляє в ціль. Небезпека від спілкування з невідомим таки має місце. Якщо ви боїтесь через недовіру в себе чи хочете спробувати про «всяк випадок», — то на контакт може вийти якийсь «гуморист» і підлити страху.

Одна моя знайома про щось запитувала та явно відчувала миттєву відповідь. Однак, при цьому була злякана. Коли спиталася: «Ти хто?», то почувала вирок: «Остап»... Більше цього робила...

Те саме може трапитись у випадку недооцінки чи надмірної самооцінки, — вас можуть «присадити» та розчарувати. Тому ще раз наголошую на тому, щоб керуватись виключно спокійним, медитативним станом, підкинутим життєвими обставинами.

У нас є здібності Творця, бо ми енергетично зв'язані. Добровільна згода приєднатись до його програм дасть нам захищеність і відчуття спокою, любові, співчуття і прощення. Ми — це Він і навпаки. Звільнитись можливо тільки наполовину. Людство — єдиний організм, тож вболіваймо за всіх...

Приєднатися до величі означає відчутти себе земним богом. Це було в програмі нашого створення, доки не втрутився вірус у свідомість... Можна назвати їх іншими словами — нечистий, наші вади, енергетичні вампіри, звірі. Та і

від цього можна відсахнутись, бо їх можна прогнати думкою, що вірить в свою силу.

Також очистити своє мислення *реально* шляхом виходу за межі особистих інтересів. Власні вади не керують людиною, коли вона стикається з проблемами «вищого ґатунку». Така людина неначе перетворюється на сонце і спалює всіх своїх паразитів. Після цього вона під охороною світла.

Але це зовсім не означає, що всі її земні проблеми зникнуть... Вони їй стануть байдужими через не важливість... І цілком ймовірно, що буде більше сліз... від співчуття. Зате зникнуть образи, провини, гординя, лють. Вона як бджілка вилетить з вулика. А як людина — побачить, що працює для себе і *пасічника*.

...Коли ми відчуємо саме ТОЙ голос з серця, можуть политись сльози або здаватиметься, що це політ над землею... Всередині стане тепло і радісно, зникне страх та з'явиться *справжня* віра, яку не опишеш словом...

* * *

Задати перше запитання спонукав мене конфлікт сімейний.

...Коли ми почали сперечатись за дрібнички, то однаково накопичували роздратування. За *природне* право кожного мати різні точки зору на

любі речі (!!!). Якби не це, — навряд чи щось змусило мене шукати у собі причину. Коли читала написане опісля, то жахнулася, яким осудженням кипіла. Та побачила, як змінилися думки мої після роздумів нехитрих. Відбився мій спокій у реальному житті... Адже, наш стан заразний...

А на початку я виписала із конституції усі свої права... Дочиталася, що критика є насильство і розкрутила тему відображення відносин у сім'ї на відносини між країнами і так далі...

Раптом відчула до себе запитання:

— Чи перша ти це читаєш? Чи допомогло це комусь змінити свій внутрішній світ для всіх?

Я знітилась і не знала що відповісти. Далі відчуваю:

— Якщо поставиш перед собою ціль космічного масштабу, всі сили світла злетяться тобі в поміч, і відповіді зможеш осягнути. Тільки не бійся, страх видумали люди.

— А як я зрозумію, чи правильна це відповідь? Від кого? Адже нам шепотіти може щось, що не є світло?

— Якщо на серці твоїм *радість*, і світ обняти хочеш ніжно, творити хочеш і сміятись, будь певна — ти не помилилась. А руки опустились, тяжко, чи лють якась, неспокій чи *тривога*, — сама знаєш звідки. А шкоду зробиш словом своїм, — то не моє воно!

Записувала далі не мислячи, як під диктовку. Потім написане розбирала, таке що невідомим мені було раніше.

— Чому писати стала я віршами? Я не поет, і римою не захоплювалася надто.

— Віршоване слово чисте. Із вишини воно, із сфери неземної. Послання надсилаються легкими хвилями всіх фраз. Тонкі тіла їх відчують тоді, як вухо нерозумне. Дух почує слово без відома тіла земного. Бо блок на вас, — його потрібно зняти. Для чужих надто високе, не затушувати.

— Навіть якщо це моя фантазія, — подумалось мені, — в ній є якийсь сенс. Подивлюсь, до чого допишуся. Хай буде казка.

Коли свою ви станете писати книжку, запитуйте, — відчуєте у собі відповідь. Записуйте. І всьому написаному *не довіряйте, допоки слово не ляже в текст віршами*. Від нього керуйтеся. Не має слово звірини ні форми гарної, ні спокою опісля. Почуйте серцем наче:

Дитинко моя! Чи знаєш ти, що я завжди з тобою?

Коли не розумієш того, що бачиш, того, що твориться, —

Я тобі все поясню, — ти тільки питайся і слухай!

Не бійся сліз — мої вони. І як тремтиш, мороз проймає, —

Це — голос мій, дитя моє. В тобі живу — пізнай мене...

Тепер — борись і встань з колін!

Твори, шукай, у даль дивись, щастя візьми, не падай тільки...

Коли розум не зможе, то серце підкаже як усвідомити все, що не ясно. Розберемось в аналогіях речей, в об'ємному баченні всього, що нас оточує,— ситуацій, причин, наслідків... Бо усі наші факти, судження, здогадки — на сьогодні прямолінійні. А живемо ми у тривимірному просторі! І суть всього — не зовнішнє трактування, а об'ємне.

Моя справа — відпустити пташку. Хто *схоче* — за нею полетить.

2

Спільна відповідальність за помилку одного

«Для чого моїй волі судимою бути чужою совістю?»...

Біблія, 1-е послання до Коринфян.10: 29

Люди створені для того, щоб *почуття й емоції* свої плекати. А потім дух переробляє їх в *енергію*, якою заряджається усе кругом — *темрява та світло*, а також *інша суть*.

Якщо емоцію свою ви затиснули, не випустили з себе, — то функцію людини не виконали. І нащо ви тоді? Почнете хворіти, — це душа намагається пояснити, що шкоду собі робите. Ви можете приглушити її ліками, — тоді вже простір буде тебе лікувати по-своєму... через обставини, які душевний біль несуть або приниження — варіантів безліч. Допоки не почнете цікавитись, — чому все так, для чого?

Справжні таємниці є прості й доступні всякому, їх видно кожний день. Картина нашого життя — шамотна дошка. Чорне і біле необхідне однаково, бо на границі — перехід до розвитку. Тоді є *рівновага*.

— Що нам робити?

— Прийняти Темряву, у ній знання. Вона жива.

— Як можемо не помічати болю, любити за зневагу?

— Вона тут ні до чого, це звірі чужі.

— Хворіють діти. Це навіщо?

— Спасіння ваше. В них любові і сили вижити найбільше.

— А сльози матерів? Нестерпно! І муки вічні...

— Скільки жалю від співчуття приреченим! Не будь такого болю великодушного — загинуло б життя! Мої вони, ті дітки. Чисті! Взірець вони,

добра складова. Всі невдоволені — дивіться! Не смійте плакати над тим, що не рівняється і близько до болю матері святого. Сліпі ви стали, нерозумні... Це вам наука! Не жорстокість, — любов моя і жертва діток. Відомо їм було про муки раніше, ніж народились. Посланці це мої — для світла. Це ангели земні. Так треба. Не в змозі ви все осягнути, тільки крупицю... Не наробіть ви стільки зла, — не було би такого. Та їх все більше... На жаль, серця жорстокі не пробити добром моїм, потрібні муки дітей невинних... Рятуйте їх, пора змінитись!

— А війни що? Також наука?

— Те ж саме майже, — і ще більше. Не було виходу тій люті і неспокою в серцях ваших. Немає винних і невинних, — єдине тіло ви..., і хворе — піддалися нелюбові тяжкій. Агресори в сім'ї те ж саме, що у масштабі більшому — лиш хворі. Та в люті вам не зрозуміти... Бо розділилися тілами, забули єдності всю силу. Не знаєте землі подяки, бо губите її щоднини. Та, варта вам себе пізнати, — все зміниться. Немає чарів, що сковують людей навечно. У вас живу. І цінність ваша в тому, щоб воскресали ви. Щоб здогадались...

— Тебе я бачила у цвіті. Це ти був?

— Я була.

— Ти жінка?

— Я не маю статі. Для сина — батько, для дочки — мати. І там, і тут я одночасно. Як ваша

мати, життя вам дала та воліла щасливими вас знати, діти!

— Чому мене не зупиняла, коли я злилась на образи?

— Ти маєш право творити все на власний розсуд. Як хто сягав на твою волю, — ти так хотіла, нервувала. Твої емоції, дитинко, перетворились на отруту, якою нечисть вся наїлась, і збільшилася сила зла на світі всім.

— Якщо в мені ти, то чому не зупиняєш ворога мого?

— Не знаєш ти, що було би, коли б не втрутилося світло. Від долі злої зупиняють завжди обох, наскільки є можливим. Все ж, основні творці свого життя — є ви. І заражаєте навколо всіх — як радістю, так гнівом — не говорячи нічого! Діточки, що поміж вас живуть, перепускають через себе усі ваші думки. А потім вторять навіть мові.

Ви стати можете такими, як вам захочеться.

Як щастя забажаєте пізнати, то будете щасливі.

Жаліться і страждати хочете, — то вибір ваш.

Все можете змінити.

Зациклились на тому, що роз'їдає з середини,
Дратуєтесь від когось — тоді не знали справжньої біди,

Безвихідної втрати, — того, що мають інші
для науки вам.

Думати постійно однаково — зупинка розвитку,

Незмінність поглядів — що кут,
Консерва, запечатана від ідей нових.

Все в світі циркулює — Земля і Сонце, вода і вітер, і камінь рухається. Все ваше тіло із частинок, притягнутих у магнетизмі, — вони у постійному русі, як дихання. Чому ж не хочете признати, що й погляд свій потрібно змінювати? І щоразу на минуле приміряти одєжину нову для існування різних варіантів розвитку подій?

У просторі усі часи єдині. Як лінія чи книга, як річка, що тече. Минуле є також і зараз, як на лінійці цифра, скажімо нуль. Це точка, в яку ви можете повернутися думками. Впливати на фізичне тіло немає сенсу ні у минулому, ні зараз. Глухе воно, не чує інше серце. Тільки тонкі оболонки мають силу, не розділені часами і відстанню з душею іншої людини, — тієї навіть, котрої вже нема у явнім світі. били болю, чи піддалися провокації насильній, — це все, що нам потрібно... А перед тим — на віру усвідомити, що ворог наш — всього лиш дійова особа у виставі, яка написана для нас. Є шанс трансформувати негативне дійство у розуміння і любов до брата чи сестри, що хворі — у співчуття від втрати доброти, а не для помсти і образ. З минулим працювати легше, бо ми уже позбавитись різкого болю і в пам'яті тільки його

відлуння. Якщо вийде навчитися прощати і любити у минулому, то зміниться відношення до світу і в теперішньому часі.

Момент повернення в минулий час, в якому совість мучить або народжується гнів, можливість нам дає змінити думкою весь хід подій. Уявою своєю продумати таке, що б вам хотілось зараз — чи слово інше, або мрію, чи відмінити все, що наробилось. І працювати до тих пір, поки спокійно стане. Кому як хочеться, тут *правила немає*. Зігріти кожного реально променем любові з серця (кольору морської хвилі). Себе в любові обійняти... Більше світла тепер в світі!

А наше життя буде *змінюватись* відповідно до наслідку вже «нового» минулого з виправленими (чи усвідомленими) помилками... Пізніше цей спосіб духовного росту стане простішим, вдосконалиться здібностями кожної неповторної людини.

* * *

Уявимо диктатора тупого... Для нього довести свою цінність шляхом приниження людини — мрія. Інші люди йому — річ, об'єкти у конфлікті. В цей момент він заражає всіх, хто з ним в контакті, інфекцією злості. Ми захворіли, бо захищалися у такий самий спосіб, як і нападник нас атакував. І

емоції свої безцінні не на ті відправили терези. А нападник став щасливим? Та ні, самовдоволеним. І він послав емоції свої від перемоги туди ж, куди і ми. Кому це вигідно? Людині? Тоді, де його щирий сміх від задоволення? Є тільки злорадість. Зневага це до себе самого, а не перемога, — і спокою тепер не буде мати він ніколи.

Всередині кожного із нас є наша мати, і вона не дасть йому забути те, що дітей її принизив. Він не стане думати більше про усе, що було, звірі заспокоють... І коли з'явиться хвороба невиліковна, не пов'яже напряду цей факт, не буде вірити нічому, що посягнуло би на правоту його... Чужинці шепочуть, заколихують, бояться залишитися голодні.. Важливий він, отой слабенький духом! Через нього можна вербувати нових слуг для зла. Масі темній потрібна лиха думка...

Увага! Саме лиха думка, а не негативна... В цих термінах є *різниця*. Існує два види енергій. Повторююь — високочастотна (подивіться на долоню з щільно приставленими пальцями) та низькочастотна (пальці віялом). Природна функція людини, яка має божественний початок, — своїми *щирими* (відповідними до події) почуттями та емоціями виробляти енергію *високих частот* для всесвіту чи Творця. Це *позитивні і негативні* заряди, що компенсують один одного та утворюють

рівновагу.

Наша свідомість знаходиться у плазмі загальнолюдської сфери свідомості, яка виглядає як павутина, що рухається... Або крапля в морі... Вона жива і також рухається по спіралі у своєрідній оболонці. В процесі обертання свідомість врівноважує позитивні та негативні заряди (від думок та реакцій) і утворює нашу вироблену енергетичну хмарку (егрегор). Вона вливається у загальнолюдське врівноважене енергетичне поле в ментальній сфері Землі, яка також виробляє енергію більшого масштабу. *Половина* виробленої людьми та Землею енергії передається Творцю (чи випромінюється у космос, підтримуючи процеси обертання планети навколо своєї осі, її розумний шлях по орбіті навколо Сонця та обертання сонячної системи навколо центрального світила...)

Надлишковий позитив та негатив кожної людини вливається у плазму ментальної павутини та шукає собі пару для рівноваги. Загальна свідомість розумна і спонукає людей до рівномірного вироблення позитивних та негативних зарядів, навіть різними фізичними тілами. Для прикладу: «негатив зловмисника парується з позитивом праведника і нейтралізується, потім вливається у спільний потік як високочастотна енергія»... Це в ідеалі... Та в момент пошуку пари для рівноваги вільні заряди ще не є частиною

енергій високої частоти. Наразі вони низькочастотні...

(Щоб ясніше уявити весь об'єм взаємозв'язків макро та мікро космосу, потрібно оволодіти образним мисленням, яке можливе на четвертому рівні усвідомлення... Тому розум не завжди спроможний з ходу, без тренування перевести інформацію, з якою не звик контактувати... Але його можливості сягають до перекладу усвідомлення навіть сьомого виміру існування, якби не вада лінії чи блок.)

Уточню — абсолютного добра та зла не існує в чистому вигляді... Перебір добра має багато шансів прирівнятися до недобору. Трохи ріже вухо, але якщо заглибитись в надмірну доброту, то вона часом виливається у дурість або відмову від свого заслуженого блага. Часом шкодить іншим через дароване володіння речами, яких та людина не заслужила і перетворилась на паразита в прямому значенні. Деколи взагалі починається деградація або фанатизм. Ці питання ми розберемо пізніше.

Сутності, які харчуються низькою енергією, зацікавлені на зацикленні людини у *переборі реакцій* на любую подію чи слово. Їм не потрібна врівноважена енергія від свого годувальника, в тільки одинокі некомпенсовані заряди... Вони знаходяться у четвертому вимірі, їх не бачить око, яке фіксує речі нашого третього виміру. Паразити

не можуть виробляти енергію, а лише забирати її від людей. Такі собі вампіри... Часом люди використовують для себе всього 10 % енергій, які виробляють, а 40 % зжирається армією присосок (ще 50 % належить Творцю). Це виглядає як втрата сили через химерні уявлення чи мрії, показову доброту, вимогу *любові в обмін* на свою самопожертву, ненависть, хвальбу, заздрість, депресію, образу та все, що тягнеться за нами з минулих жалів... Ще більша проблема, коли людина замість блага для себе (як поштовх до переміни чи розвитку) бачить тільки негатив і перевершує всі допустимі межі у його продукуванні. Тим самим сама *народжує* нового паразита...

Як думаєте? Варто раз людині ляща дати, щоб все життя вона слугувала донором неврівноважених енергій? Усі емоції *при згадуванні* хворого негативу такі самі *живі*, не відрізняються часами, поповнюють те море люті щоднини. *Осудженням* і наміром помститися підливаємо іще... Співчувати тут потрібно братові, що перетворився на звірюку. Він те, до чого докотились люди у незнанні своїм, — покинуті, озлоблені і зламані, — *зброєю* чужинців стали. А ті, хто правильний, — убити їх єдине мають вже бажання, щоб не отруювали. Звірюці вже і не важлива та людина, бо силу свіжу вона візьме від нас. Від ненависті нашої до

насильників. І кожний раз, коли розказуємо про подвиг свій у боротьбі зі злом, як били ту «падлюку», захищали когось, — ми дихаємо почуттям *зневаги, прикриваючись добром*. Вона по силі своїй є ще страшнішою, ніж те зло, яке зробила людина хвора! А брат ще не помер... Та той «достойний» не хоче його рятувати, — не знає, що єдині ми під небесами...

Ніякий ворог не повинен роздирати злістю серце, а тільки біль від того, що втратили його. І розпрощатись з ним скорботно, бо він піддався нечисті увесь. Чи знаємо — чому? Чи відомий нам увесь той план, який зламав людину? А може *ми йому допомогли* та самі про це не знаємо?

* * *

А як одітий я красиво і пахну квітами, як «ландиш»,—

Побачу в здирках одежину на комусь, то «гордюся», — бо кращий!

Всередині — тихо...

Ні, ти не бажаєш йому зла, ніхто тобі він, бо — пропаций.

Не хочеш думати про те, що не твоє...

Щасливий ти?... Навряд-чи..

... Це він був у тій рваній одежині, коли ти проскакав на білому коні.

Красивий, гордий ти, везучий, — щасливий може, завидний!

Бідака той тебе не бачив. І ти йому ніхто. В людському морі одинокий та зламаний давно...

Колись давно щасливим був. Дружину гарну й діточок, хатинку мав... Господар добрий, без зайвих примх, зарозумінь та пустощів земних.

...Не знати звідки, що і як, та в голові його дружини зашепотіло щось на кшталт:

— Чи не хотілось би тобі для порівняння пізнати кого іншого? Можливо, царицею ти станеш. Все тобі до ніг — квіти, золото, пошана... Чому ти красоту свою, допоки вона є, у клопотах хорониш? Хіба цінує він ту працю, що ти робиш? Хіба дякує? Не розуміє бажань твоїх... Рабиня в нього ти... Хоч ненадовго, хоч на мить, знайди собі віддушину. Нехай обніме тебе хтось і пошкодує. Хіба це чесно, що в якоїсь відьми є все те, чого не маєш ти?

Воно шепоче далі, — неначе змії отруїли уже у помислах всю чистоту її. Ну як прогнати ті думки нав'язливі? Не сила вже...

А він? Прийшов, поїв, про сіно розказав і спати ліг. Все чисто, тихо, незрадливо... Не намагався похвалить. Не вмів цього, не знав, що треба, — все ж добре?

Нагода трапилась. Вона піддалася спокусі. Навіщо? Тепер не знає... Бо щось не так, не легше стало. Не серце це було, а розум мстивий: «Це тобі

за те, що ти... за те, за те!..»

— Ну, годі. Все забуду! Що натворила я? Навіщо?

Вбивати сумніви її почали... Переросла помилка ця не у науку, щоб шанувати те, що мала, а у зневагу до себе самої...

І голос знову шепотіти став: — Це винен він! Бо не підтримував, не шанував. Тепер його вже зневажала, ненавиділа... Нечистою ставала.

Простір заразився. Довідався нещасний! Як камінь з неба звалилася на нього туга... Та, як посміла? Таке горе!

— Осміяний ти, — шепоче йому. І тут же очі кров залила:

— Уб'ю її!

— Це вірно, хлопче.

...Не вдалося... Та й розійшлися...

— Щоби вернути! Я все пробачу! На колінах буду стояти денно перед тою, кого люблю! Та, пізно.

Пробачити не захотів їй своєчасно, не знав-бо, що вона — це він!

Що тут казати? «Я — тварюка!» Признав це, й почуття провини роз'їло його зсередини. Стисло груди... Покинув все, пішов... Навіщо жити? Хіба є щось у цьому світі, що може хмари розігнати? Та він один в своєму горі.

Хіба знати міг про те, що сам вернутися він

може в хвилину чорну, стримати себе, і уявляти до спокою картину змінених подій. З часом, все і тут мине, забудеться, зітреться!

* * *

...Якби ж дитятко те сміялося скільки хотіло!

Тим сміхом добрим, щирим, ясным, який від Бога нам є зброя проти зла!

Ті стріли б в небо полетіли, розбили хмари темні, і менше стало б лиха...

Та цар той, що на білому коні, дитинку свою заспокоїв, бо не пасує це людині гідній — реготати!

— Серйозним будь, не смій кричати! Візьми книжку, почитай! Свої емоції щасливі в рюкзак засунь, бо не годиться!

... Не вбила звіря та стріла, не полетіла... І нашептав... Бо менше сміху стало!

— Про себе думай! — шепоче далі вже цареві...

— Не з'єднаний ти більш ні з ким, крім себе.

І не старайся співчувати помилкам людським.

Не підтримуй навіть в помислах пропащих, що спіткнулись.

Якщо ж осмілиш ся перечить,

По шлеш хоч краплю розуміння чи прощення, то згину я.

А ти врятуєш рід людський.

Не буду мати більше сили, якщо ті правила розіб'єш, що я придумав.

Не смій думати про квітку,

І не смій радіти полю,

Не смій чути шепіт річки, що голубить слух...

Бо — *мій* ти!

* * *

Давно, десятки років тому, я з мамою була у перукарні. У черзі з нами сиділа жіночка поважна, десь під п'ятдесят. У шапці норковій, все як годиться, і зуби золоті — і спереду, і ззаду... Вона поміж зубами тими, напевно, жабу мала, бо циркала і чавкала, крутила язиком і румигала! І зараз, як згадаю, мені не добре, гидко... Тоді я вуха закривала, і плакати хотіла від безвиході. Холодно було, так стисло в грудях, аж тремтіла. І не могла це зупинити. Яка бридота!

Реакція нестерпна тоді отруїла мене... і по сьогодні. Як чую, коли їжа в когось запихається зі звуками, то завмираю, дратуюсь і терплю. І хочеться мені по лобі тому тріснути отак, щоб знав!

Складно. Ну, що питається, мені хто робить? І не думає про мене, не бажає мені зла, ні людству, ні космосу, — нікому! Просто так їсть, щоб жити... І будь мудрий!

— Думай.

— Не хочу навіть... Може, не вбиває воно мене? Та, знаю, допоки не розберусь у цій дурничці — не матиму я спокою.

Це ж не агресія в мій бік. Як маю боротися з собою? Тут і Раскольніков не допоможе, бо наче і провини не чую за собою.

— В минуле повернись.

— Я там. Дивлюсь на себе і жалію її, маленьку. Знаю, як мучиться вона. Дай тебе я обійму. Ну, тихо, тихо... Заспокійся, не трусись, дитинко. Поплач, хай легше тобі стане, не вгамовуй себе. Відпусти емоцію із криком, голосніше кричи, — щосили! Щоб із середини вилити все море із напруги. Як фонтан з водою чорною хай виривається із тебе весь неспокій. Та, тільки не на жінку ту, щоб не зашкодити. Для мене вона там і опинилась, для сьогоднішнього дня.

— Що ти бачиш?

— Я безсила, змучилась, присіла.

— Де та жінка?

— Її нема.

— Ти вільна вже. Тепер, коли таке побачиш, програму запусти автоматичну, щоб без зусиль твоїх тебе оберігала. Прозорою водою омий весь простір, хай змиє всі емоції нестерпні... Живи спокійно.

— Чому вода?

— Вода — минуле. Її використовуй при поверненні туди, де є проблеми. Як тобі простіше, як забажаєш — так роби, все буде вірно.

— А крик?

— Він виганяє біль. Образу діти криком виганяють. Не заважайте їм кричати. Не забирайте їхнє право покликати на допомогу те, що зцілює їх. Нехай будуть вільні...

P.S: Тепер я більше не терплю! Так і говорю, що це бридко... Бо тим, що отруїло мене, було не чавкання іншої людини, а мої заганні всередину емоції, які перетворилися на *терпіння і народили насильство над собою*. Адже я стримала свою реакцію, від якої страждала. Саме від цієї вади я позбавилась у своєму минулому... Та жінка була моїм сьогоднішнім іспитом на кмітливість.

Так легко жити без того паразита! Навіть почала писати книгу без страху перед своєю думкою...